

JOVICA ĐURĐIĆ

Žirafa Zeraldina

JOVICA ĐURĐIĆ
ŽIRAFА ŽERALDINA

Knjiga 1

Recenzenti
Prof. dr Zorica Turjačanin
Ranko Pavlović

Lepotom knjige bavila se
Ivana Stažić

JOVICA ĐURĐIĆ

ŽIRAFА ŽERALDINA

Ilustrovao
Kosta Zdravković

Izdavačka kuća Ars Poetica
Beograd, 2005.

Copyright © "Ars Poetica" i Jovica Đurđić,
Beograd, 2005.

ŽIRAFĂ
ŽERALDINA

ŽIRAFА ŽERALDINA

Žirafa Žeraldina
Dama otmena fina
Sedela u debelom hladu
Na slamčicu pila limunadu

Žirafe imaju dugačak vrat
Zato im duže i po celi sat
U neko letnje i toplo veče
To zadovoljstvo niz grlo teče

Odnekud iz džungle naišao on
Trapavi teški slon:
- Komšinice draga, baš imaš zgodu
Piti hladnu limunadu a ne vodu...

Na to će Žirafa Žeraldina
Kao svaka dama otmena i fina:
- Ah, ali zato kada je gripa
Ne pomaže ni satima da se sipa

Čaj oblozi nikakav lek
A sve kao da traje čitav vek
Svako zadovoljstvo tako se plati
Meni zbog toga grlo pati

PUŽ TURISTA

U predvečerje, u prvi mračak,
Puž krenuo na put dugačak.

Krenuo niz do, dole na reku,
Na put dugačak čak i čoveku.

Zelenom livadom što sjajem blista,
Krenuo kao svaki moderni turista.

Sve u kućicu, a kućicu na leđa,
Svaki kamičak za njega je međa.

Išao pravo, obišao levo, zatim desno
Negde bilo lako, a negde vrlo tesno.

Čitavu zvezdanu noć putovao je tako,
U zoru sa suncem k'o da se nije mak'o.

Zatim je put reke naišla lepa Ana
I puža ponela između dva nežna dlana.

BIJELA PČELA*

I po gradu i po selu,
Tražio sam bijelu pčelu.

Pitao sam mnoge ljude,
Svi su stali da se čude:

- Bijela pčela!? – gdje to ima,
Valjda samo u snovima.

- Znaš li ti, strašni lave?
- Neću da me ludom prave,

Nema toga ni u priči...
- Dobro, lave, daj ne riči.

Kud ču, šta ču i na kraju,
Stignem kući zavičaju.

Na livadi ispod kruške,
Ana meni ko iz puške:

- "Bijela pčela", čik mi reci,
Šta se čudiš, pa u Rijeci!

* peti potomak i časopis za decu u Rijeci

HIPOPOTAM*

I tam' i am'
Hoda jedan hipopotam

Nesnosno sunce peče
Ni reka više ne teče

Umesto duboka i dulja
Sada je prepuna mulja

Tu ne može da se kupa
Reka je prepuna rupa

Hipopotam snažni dasa
Sebi brzo traži spasa

Nađe jedan dubok vir
Hladnu vodu i svoj mir

Tek što umi pola lica
Dođe i hipopotamica

Prskati ga poče ona
Bez pardona, bez pardona

* hipopotam – nilski konj

KROKODIL

Krokodil je čudna zverka
Iz prikrajka stalno merka

Naoko miran iz svog mulja
Prema žrtvi se nečujno šulja

Čim neka životinja vodi kroči
Krokodil zverka na nju skoči

Nije mi žao krokodilske kože
I što se od nje tašne množe

Jer dok žedna gazela vodu pije
Krokodila bi neko trebalo da bije

OSTRVO PORTO SANTO

Ne volim zimu, sneg, ledenu santu,
Dižem sidro, idem na Porto Santu.
Ne volim ovu stud, ledenu hladnoću,
Pakujem stvari i idem kuda hoću.

Ne volim pahuljice, mnogo mi je draža
Na Portu duga, prekrasna plaža.
Ne volim celac, volim meki zlatni pesak,
Toplo more i sunčev blesak.

Ne volim mećavu, guši mi slobodu,
Najviše volim toplu kristalnu vodu.
Ne volim zimu i to ti je eto,
Zato bežim tamo gde je stalno leto.

PANONSKO MORE U DERVENTI

Verovali ne bi al' nauka tako kaže
Davno, davno, o veoma davno
Derventa je imala morske plaže
I sve oko nje beše vodoplavno

Kad me neko sumnjičavo pita
Ne verujući u to i takva čuda
Navedem dokaz iskopanog kita
A poznato je kit samo morem krvivuda

Otkuda bi nastalo ime Broda
Da nije bilo panonskih mornara
Od Novog Sada donela ih voda
Brod i u njemu sto ljutih gusara

Pitam se šta mu bi zašto ode a ne osta
Da se kupam na njegovoj peščanoj plaži
Ukrinom plivam pa sve ispod mosta
Hajde, more, vrati se pa me potraži

VEROVALI ILI NE...

Deco, da li treba da verujemo,
To što u novinama kažu,
Ili da zaključimo da lažu?

Najveća životinja na svetu,
Može se reći pravi hit,
Novine kažu jeste plavi kit.

Dugačak je trideset metara,
Težak sto tona i malo više,
Kao jedanaest slonova, tako piše.

Maleni kitovi, odmah čim se rode,
Imaju po sedam tona i baš kao iz vode
Žure da porastu veoma brzo.

Dnevno posisaju petsto litara mleka
I za samo nedelju dana bez imalo srama
Uznapreduju osamsto kilograma.

To znači da ove bebe rastu kao san
Brzinom od četiri kilograma na sat
Ili sto kilograma na dan.

Deco, da li da verujemo,
To što u novinama kažu,
Ili da zaključimo da lažu?

Verujmo.

ZEC I STRAŠILO

Zeca muče traume
Usred gredice graha,
Vitez je zelene šume,
Ali umire od straha.

Strašilo u mirnom stavu
Drži ga netremice na oku,
Uperilo pušku pravu
Zec je u stalnom skoku.

Srce kao bubanj tuče,
Al' mladice fine sočne,
Gricka danas ko i juče
Pobegne, pa opet počne.

Ej, strašilo, strašni stvore,
Zar ti straža ne dosadi?
Digni pušku malo gore,
Da se zeko grahom sladi.

MORSKI VUK

Stari morski vuk, mornarčina baš prava,
Dremucnu samo načas i poče da spava.

Dok ga ljudja more na palubi male lađe,
I mornara mrgu san ponekada snađe.

Dremucka on tako, još se dimi lula,
Kad do lađe dopliva ogromna ajkula.

Ajkula je strašno zvere, koje morem pluta,
Naumilo morsko zvere lađu da proguta.

I dok sunce peče na nebeskom svodu,
Trže se morski vuk i pogleda u vodu.

Protrla snene oči da vidi šta se morem valja
I malo se štrecnu kada spazi grmalja.

Opsova nešto ružno, pojede kutiju spanaća,
Pa reče: Od mača strada ko se mača laća!

Zamahnu ručerdom snagom teškog malja
I zviznu u čelenku strašnoga grmalja.

Ajkula repata samo tužno zacvili pritom
I šta uradi na pučini – postade golub pitom.

LJUBAVNI PRVACI

PROLEĆE I PRVE REČI LJUBAVI

Odjednom proleće nežna breza pupi
Ana i Stefan u parku na klupi
Danas nema škole napolje iz kuće
Šta li to jedno drugome šapuće

Svuda sjaj radost sunčani bal u travi
Verovatno se rađaju prve reči ljubavi
Ali zašto su se te reči tako teško stisle
Pa im ne daju da kažu ono šta misle

Dok sanjare sami imaju reči prave
Sada kada treba nikako da se otkrave
Kuda sa očima šta sa smešnim rukama
Još koje proleće i kraj će tim mukama

ANA I PAHULJICE

Pahuljice, te princeze nežne,
Lepršaju kao pčele bele, snežne.
Odozgo, sa visina, iz nebesa,
Ani na nosić neko brašno stresa.

Pahuljice, te lepotice gizdave,
Vesele, Anu žure da pozdrave.
Prosipa ulicom belo vragolasti mag,
Prekrivajući brzo svaki novi trag.

Uporno dugo, čak celog dana,
Po snegu skakuće mala Ana.
Pogleda u nebo, a sred lica,
Sleti joj jato belih leptirica.

LJUBAVNA

Dečaci i devojčice ne treba da se stide
Kad razmene prve poljupce a odrasli vide
I ne treba o tome naglas i na sve trube
I deca treba da se vole, grle i ljube

Žao mi je samo što više nisam dete
Ljubio bih devojčice od glave do pete

Jer bez ljubavi i ljubavnih strasti
Ovaj ludi svet mogao bi propasti
Znam sigurno da nema ništa slađe
Zato nek' se ljube sve mlađi i mlađe

Žao mi je samo što više nisam dete
Ljubio bih devojčice od glave do pete

PRINCEZE I DEČAK

Živele u zamku dve male princeze
Veoma lepe i vitke k'o breze
Pametne i dobre u svakom pogledu
Al' ništa nisu htele da jedu

A odmah tu u blizini zamka
Živeo dečak tanak k'o slamka
U trošnoj kućici prepunoj bede
Nije mogao birati šta će da jede

Slučajno su se princeze i dečak sreli
I još zelene jabuke zajedno jeli
- E svašta – rekao kralj u čudu –
Neka jedu samo zdrave da budu

LJUBAVNI PRVACI

Prvi put sam se zaljubio kao ništa,
Još kao mali deran iz zabavišta.
Drugi put, ah te ljubavi prve i glupe,
Kao prvačić u Anu iz treće klupe.

A ja iz zadnje ko neka glupa bena,
Mislio sam da će mi ona biti žena.
Treći put na moru jednog toplog leta,
U devojčicu što plažom sama šeta.

A zatim dodoše i one ljubavi prave,
Ali ipak prve ne mogu da se zaborave.
I danas je sve isto - devojčice i dečaci,
Što se zaljubljivanja tiče pravi su prvaci.

ŠKOLA I ANA

Škola škola svakog dana
Najdraža mi fiskultura
I u školi jedna Ana
Najlepša od svih cura

S matematikom loša veza
Sa istorijom tako-tako
Dok je tu Ana ko princeza
Meni škola ide lako

Čim u školu Ana kroči
Treperava ko pahulja
Stalno tražim njene oči
U srcu me nešto žulja

RASPORED U ĐAČKE KLUPE

Ne volim ove rasporede glupe
Zašto baš mene to uvek snađe
Krivi raspored u đačke klupe
Stefan i ja a s Anom bih rađe

Opet nešto teško u srcu me tišti
Idem u školu al' bez imalo volje
Neka učitelj svoju odluku poništi
Ja bih taj raspored načinio bolje

To je zaista vrlo teška kazna
Ta nepravda me strašno zbolela
Škola je tako pusta i prazna
U moju klupu i Ana bi volela

SAMO LEPE ANE NEK' RAĐAJU MAJKE

Nema ni Ana pravo u svemu
Dok ona priča ja imam tremu

Pa ipak joj to nikada neću kasti
Svaki njen osmeh hteo bih ukrasti

Jer Ana je ljupka k'o iz bajke
Samo lepe Ane nek' rađaju majke

NAŠA FRANCUSKINJA

Meni ništa lepše
Meni ništa draže
Avgust sunce more
Sitni pesak plaže

Dugo toplo leto
I bezbrižni dani
U plaveti morskoj
Ko ptica na grani

A subote jedne
Stiže tako ona
Francuskinja lepa
Iz gradaиона

Nastale su tada
Mnoge muke teške
Sporazumevanje prstima
Takorekuć peške

Ali njena mama
Dama lepa vraški
Saznah iznenada
Da govori naški

Rekoh kao mudro:
Madam, bon žur
Ona meni: Dobar dan
Ja ljosnuh na tur

SVE TI U SRCU NEŠTO VRUĆE

Odjednom, dok si se najmanje nadao tome,
Desilo se da te dva oka potpuno slome.
Ne znaš šta ti je, sve ti u srcu nešto vruće,
Najradije bi da ti je škola i deo rodne kuće.

Pitaš se stalno ko taj nemir naglo prosu,
Pa od svega vidiš samo njenu kosu.
A dok ti plašljivo srce postaje sve tešnje,
I njeni obrazi sve su rumeniji k'o trešnje.

Tu tajnu vatru baš ništa ne može da stiša,
Nju ne gasi ruka, ni voda, ni najjača kiša.
Mama, tata, tetke, niko tu tajnu da dokuči,
I tebi je sve nejasno, toplo te nešto muči.

DEČAK MENI SLIČAN

Postoji kod nas u školi
Dečak što sasvim na me liči
Devojčicu Anu mnogo voli
U ljubavi kako i priliči

Ona je ljupka ko princeza
Baš nigde takve zgodnoće
Danima ga nestošno zeza
I radi s njim sve šta hoće

Devojčice su tome vične
Dečaci pomalo nespretni
One vešte simpatične
Oni zbumjeni i nesretni

I kakav je to način i čin
Devojčice draga ljupka
Shvati – voli te dečak fin
I zato tako zbumjeno cupka

DEVOJČICE

Devojčice su oduvek nežne, lepe i fine,
Ali zašto nas gledaju tako s visine?
A mi dečaci kao da smo zveknuti,
Samo ih gledamo ne znamo nibeknuti.

Desi li nam se greška k'o da pljusne kiša,
Njihov glasni smeh niko da utiša.
Na kraju škole, uz školskog zvona zvuke,
Rado bismo ih malo propustili kroz ruke.

Nestane te ljutnje i bes naglo utrne,
Sve zbog jedne Ane brzonoge srne.
U dubini srca baš svakog trenutka,
Tinja mala vatra zbog lepog Anutka.

ANUTAK

Školska mi klupa kao kuća, samo više zgodna,
U njoj sa mnom jedna Ana, duši mojoj srodna.

Jedva čekam zoru i dan novi da osvane,
Teško je bez drugara, a još teže bez Ane.

K'o najlepši cvet sja lepršava sukњa čista,
A u njoj pčelica Ana sva čarobno blista.

Svetli čisto sunce u njenim zenicama lepim,
Čuvam svoju Anu i nad njom malo strepim.

Svakog školskog dana, minute ili trenutka,
Svud me prate oči moje male Ane, Anutka.

Školska mi klupa kao kuća, samo više zgodna,
I u njoj sa mnom jedna Ana, duši mojoj srodna.

ANINA BALSKA HALJINA

Od zlatnih niti što ih sunce lije,
Mama za Anu novu haljinu šije.

Od bele svile čarobnu haljinu malu,
Najlepša da bude na školskom balu.

Kojoj će da se dive dok je Ana nosi,
Ko cvetu koji svetli u jutranjoj rosi.

Haljinu za dan njenog prvog plesa,
Ko ptica od sreće da poleti u nebesa.

Haljinu za malu vilu, lepršavu kratku,
I u njoj ljupku Anu, nasmejanu, slatku.

Više od svega Ana jedva čeka da vidi,
Da li će Stefanu haljina da se svidi.

OSTRVO KOJE NE POSTOJI

OSTRVO KOJE NE POSTOJI ILI ALONZO POSPANKO

Barbari Levandovskoj

U gradu Porto u Portugalu,
U neko vreme ne tako davno,
Živeo usamljeno u kućici na žalu,
Alonzo ribar, skromno, jednostavno.

Alonzo Pospanko sve više stario,
A da nikada ni ribicu nije ulovio,
U barci više dremao nego ribario -
A mnoge je morske uvale oplovio.

Jednom je tako doživeo pravu idilu,
Ribe su složno njegovu barku
Odgurale na srećno ostrvo Antilu,
Dok je on uljuljkan čvrsto spavao.

Probudio se na peščanoj plaži,
Na pesku koji je od zlata bio,
Nije mu jasno bilo šta tu traži -
Ipak je šaku peska u džep stavio.

Tada je došla mala Manuela:
-Ti ćeš ovde zauvek ostati! – reče.
Potom je njegovu barku spaliti htela,
Ali Alonzo Pospanko brzo uteče.

- Ne, nikako, to ne dozvoljavam!
Barka je jedino moje blago!
U barci stanujem, jedem i spavam,
Barka je moje zlato, milo i drago.

- Vrati se kod nas, Alonzo! - zvala
Manuela. – Sve ćeš imati na Antili.
- Više volim da ništa nemam u Portu, hvala.
Dok su barka i on sve brže plovili.

Noću je stigao u Porto ne baš slavno,
Toliko umoran da je zaspao uspravno.
Ujutro ribarima ispriča šta je video na Antili,
Oni su se smejali jer ništa nisu shvatili.

- Pogledajte! – slavodobitno je Alonzo rekao.
- Doneo sam pregršt zlatnog peska!
Ali džep je imao rupu, pesak beše istekao,
Od čega je nastala još veća burleska.

- Imaš bogate snove – smejali mu se u Portu.
- Bio si na ostrvu koje ne postoji, samo snovi...
Čak se i crna mačka cerekala u vrtu,
Od čega su joj se zamrsili dugi brkovi.

GODIŠNJI ODMOR

Odluče konačno mrav i mravica eto,
Da odu na godišnji čim počne leto.

Dosta je bilo strke i teškog rada,
Zaslužili su i oni malo odmora i hlada.

Voz je jurio kroz sela, gradove i gore
I napokon stigao na plavo more.

A na moru sve neki narod fini,
Obuće mravac gaće a mravica bikini.

Na sve strane žamor, smeh, valovi, cika
Srećni mrav i mravica ko deca velika.

Onda mravac: Baš je more zgoda prava!
A mravica njemu: Mnogo lepše nego trava.

I tako oni bezbrižni leče svoje živce,
Mravica pijucka sok, a mravac pivce.

A nakon deset dana povratak, o kakva šteta,
Mravac reče: Draga, idemo i idućeg leta.

MRAVAC KOJI NIJE VOLEO RADITI

U koloni sve jedan po jedan
Ide stroj mnogo vredan

U visokoj šumi zelenih trava
Složno radi družina mrava

Al jedan mali nestašni mravac
Stalno zastaje i menja pravac

Zove ga tata zove ga mama
Ne menjaj pravac koračaj za nama

Ali on šmugne u gustiš travu
Neće da radi već zabušava

Ne voli rad tu tešku stavku
Legne u hlad i gricka travku

Gleda to odozgo strogi mravlji car
A zna se mravlji car ne voli nemar

Mravče – reče on – imam za tebe lepu zgodu
Nećeš da kosiš travu nosićeš vodu

Onda je mravac tešku vodu danima nosio
I shvatio: Isto je vodu nosio ili kosio

Pa zamoli cara tu mudru glavu
Mravlji care i ja bih kosio travu

MIŠEVI U VIKENDICI

Miševi u kući
Ta vesela bratija
Njima je svedno
Sir ili hartija

Moja biblioteka
Za njih je šuma
U slast su pojeli
Radovića i Ršuma

Njima ne smeta
Hartija dobra il' loša
Eh, baš mi je žao
Stradao i Moša

Njima je svedno
Pesma ili slika
Plavi čuperak...
Stradao i Mika

Pojeli lepu pesmu
Preko celog stupca
Mog dragog pesnika
Pere Zupca

Ti mali vrazi
Otkuda su došli
Mnoge knjige i pisci
Dobro su i prošli

MALI RISTA

Bio jednom jedan Rista
Mršav tanak kao glista
Pojesti mogao šampita trista
I još jednu

I taj Rista bio svašta
Sve što smisli ljudska mašta
Biciklista i šahista
Gligorića tuk'o puta trista
I još jednom

U gradu je hrabri Rista
Rastom mali a džudista
Razbojnika pretukao trista
I još jednog

A njemu ništa

Voleo je mnogo žvake
A imao ruke jake
Dobar majstor mašinista
Oplovio mora trista
I još jedno

Slučajno upoznah tog tića
Dok je išao iz vrtića

LAVA SE NE BOJIM

Bio lažan ili prav
Ja od njega nemam strav

Sa dve ruke jake muške
Ja ga bacim poleđuške

I opalim mu još tri čuške

Ne znam čemu sve te priče
Ne bojim se ni kad riče

Te on je strašan, te car je šume
Bio od krvna ili od gume

Bio lažan ili prav
Ja od njega nemam strav

Mogu za rep da ga povučem
Neće da sluša ja ga istučem

Onda bude dobar kao mače
Samo što ne zacvili i zaplače

Krotko stvorenje što samo sluša
Neka me dirne neka pokuša

Ne verujete meni, nek' kaže baka
Ne bojim se lava, samo malo mraka

KARAĐORDE

Pitam se, deco, da li je Karađorđe,
Pre nego što je postao gospodar rata,
Krao komšijske trešnje i grožđe,
Da li se igrao topovima od blata?

Da li je i on kao mi čačkao nos,
I krao jaja iz ptičjih gnezda,
Je li s proleća odmah išao bos
I sanjaо da skokne čak do zvezda.

Sve mi se čini da naš hrabri Đorđe
Nije mogao tek tako voće da prođe.
Jer oduvek je bilo da nas ono vuče,
Zbog čega nas poneko i za uši povuče .

Pre nego što je hrabro ganjao Turke,
Mora da ga je stalno mamila reka.
Verovatno je kao i mi skakao gnjurke
I polako stasavao do zrelog čoveka.

NIKOLA TESLA

Jednom je mali Nikola Tesla
Ležao na otkosu mlade trave
Gledao u nebo zemlja se tresla
Munje su sevale iznad glave

Jest da je bio još sasvim malo dete
A već je mislio na elektricitete

Drugi put na potoku mlin stvara
A već mu u glavi bila Nijagara
Na livadi šarenoj sred ptičjeg bruja
Već se rađala izmenična struja

Jest da je bio još sasvim malo dete
A već je proučavao elektricitete

U Smiljanu budućem centru planeta
Razrađivao je primenu elektromagneta
Svet još nije ni čuo za njegovu Liku
A on je imao ideju za radio i Te-Ve sliku

Jest da je bio još sasvim malo dete
A već je znao da upotrebi elektricitete

Ideja mu beše izbeći svaku žicu
Sa kraja sveta čuti malu pticu
Zato je odlučio baš celi svet:
Mali Nikola, zaslužio si pet

SINIŠA, PRVAK JUNAČINA

Imam nećaka
Sinišu
Prvaka
Junačinu
Dobrog đaka

Malog velikog čoveka
Viteza od Septembra
Koji jedva čeka
Da svrši školski čas –
I uhvati gas

Kod kuće ostali
Drugari
Mačevi i pištolji
Baš je to nepravda
Protivno njegovoj volji
Njega zatvorili u školi

Nije da neće
Časna reč
Teško nije ništa
Ali od škole –
Lepša je sloboda
Širokog dvorišta

DJEČIJI PESNIK

Pisao je pisao pesme dječije
Jer je znao da će biti nečije

Sad se deca strašno muče
Napamet te pesme da nauče

Uh

NOVI KRALJ

Okrunate mene za kralja
Biće lepše i sve kako valja
Reče najmanji od svih mrava
Mravuljak zvani Mudra Glava

Živećemo svi složno u sreći
Med i mleko svuda će poteći
Dosta je vladala brkata bratija
I nama treba demokratija

Sluša sve to sav narod šumski
Ali ne razmišlja baš razumski

Šta misli mravuljak Mudra Glava
Tako malen da pobedi lava
Oduvek je takva navika bila
Da svetom vlada snaga i sila

Ne možemo tu učiniti ama baš ništa
Ne ponašajmo se ko deca iz zabavišta
Nije baš da svako lava voli
Al sila boga nikad ne moli

Sluša mravuljak kako se narod gloži
I nikako ne može da se složi

Ne želi narod novog kralja
Navikao na ovog što ne valja
Jer kada bi svi složni bili
Lako bi i lava pobedili

HRABROST

U sred džungle jedno veče,
Kraj reke što mirno teče,
Susrete me malo meče
I ni pet, ni šest - reče:

NE OKOLIŠAM I NE LAŽEM,
SAD ĆU U SLAST DA TE SMAŽEM.
POJEŠĆU TE K'O OD ŠALE,
NAJRADIJE JEDEM MALE.

Baš ne volim kad mi prete,
Ni kad mi srce siđe u pete,
I tu se onako bogovski uplašim,
Al' se brzo snađem i za kolt mašim.

O, IZVFINITE, ŠALIO SAM SE, KAUBOJU.
IDEM JA DA POTRAŽIM MAMU SVOJU...
Odjednom će skrušeno meče,
To kaza i kao zec u gustiš uteče.

BAKUTA NA PUTU

Baš sam se mnogo unervozio
Dok sam se sankama vozio

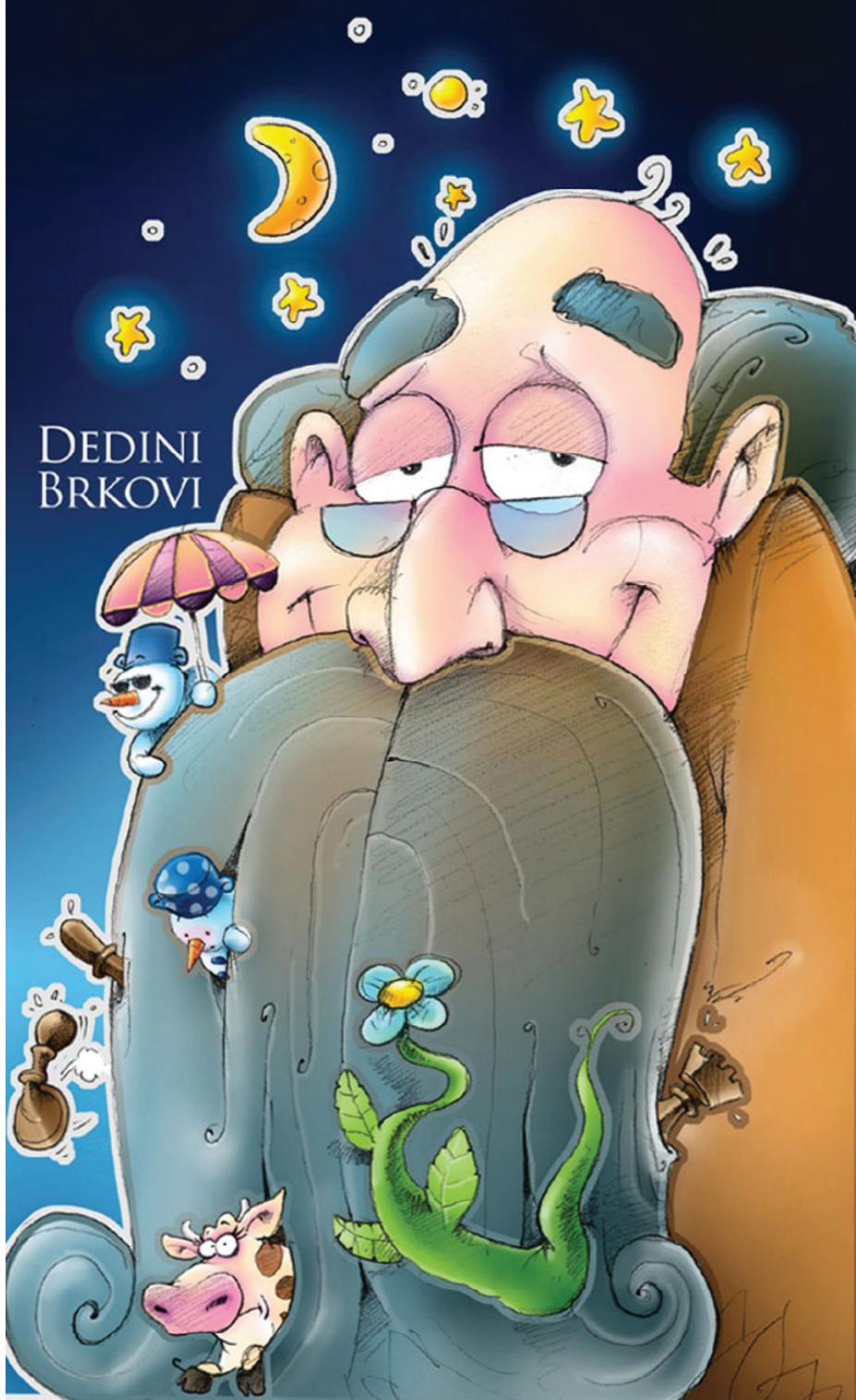
Otkuda se tu baš nasred puta
Tog trena našla naša bakuta

Sada još nešto čak izmišljava
Dok tata hoće da me kažnjava

A nisam je čak ni dotaknuo
Dok sam k'o vetar promaknuo

Da su bakutaneri zimi u kući
Ni nas prut ne bi trebao tući

DEDINI
BRKOVI

ALEKSA

Lepa i mlada mama Valeri
Javljeno je ovih dana iz Pariza
Rodila je zdravog sina Aleksu
Lepšeg od princa ili markiza

Baš lepo ime kažemo svi mi
Treba to i češće da se događa
Umesto raznih Patrika i Fransoa
Sve više Aleksa neka se radja

DEDA U FOTELJI

Gledam tako moga deda Velju,
Kako je lepo zaseo u fotelju.

Stavio naočare kao novine čita,
Kobajagi čita a mislima skita.

Kad' za trenutak u njoj zadrema,
Usni kako se u kosmos sprema.

Smeši se i sanja tu lepu zgodu,
Kako leti u svemirskom brodu.

Onda se odjednom pojavi baka,
Pomalo nespretna k'o starica svaka.

I kao slučajno zapne za fotelju,
Što probudi kosmonauta Velju.

Deda onako sanjiv pomalo ljut i trom
Kaže: Pažnja, slećem na kosmodrom.

TUČEM DEDU

Tučem dedu u jednom mahu,
Ne zaistinski nego u šahu.
Na brzaka objavim mu rat,
Dva-tri poteza i šah-mat!

Čudom se čudi moj deda Velja,
Kako učenik nadmaši učitelja.
- Bogca ti tvoga šta radi malac,
A znam ga dok je bio tek k'o palac.

Onda polako pravi analizu,
I misli o pobedi kojoj beše blizu.
Lagano se tada za sedi brk čupne
I od ljutnje prstom po šahu lupne.

- Hajde još jednom, mali vraže! -
I počne polako figure da slaže.
Zamisli se deda i igra bez reči,
Ponovo kad pobedim, on oči izbeči.

BRKOVI

Što moj deda ima brkove!
Šta brkove, brćine!
Takve brkove kroz vekove
Nisu imale momčine.

To su brkovi od uva do uva,
Deda ih ponosno suče,
Taj brkajlija mene čuva,
Čik onda neko da me tuče!

Preko noći iza ušiju ih sprema.
Stalno me mame ti mamut-brci.
Čupnem ih malko dok on drema,
Pa sam onda u velikoj frci.

Znam da se tako opasno greši,
Al' deda se probudi i samo smeši.

ZIMA BEZ SNEGA

Kakva je ovo zima kakvo vreme
Januar prolazi a sneg ne veje
Zelen park crven krov i sleme
Baka već razmišlja u vrtu da seje

Miruju sanke uspavale se skije
Veselo se sunce smeši iza brega
Toplo je svuda k'o da zima nije
A mi smo željni pahulja i snega

Budimo se tužni svakog jutra
I dugo gledamo kroz prozore
Pa pomislimo sneg će pasti sutra
Ako ne padne idemo na more

MAJKA

Mojoj majci Zorki

Kada majka kaže: Ti si moja sreća
Postoji li koja reč i lepša i veća
I kada još pritom njena ruka meka
Zagrli u meni dete a odraslog čoveka

Primetim tada u dubini njenog oka
Kako je ta ljubav velika i široka
Ništa nije važno kao sreća moje majke
Ona je najlepša princeza iz bajke

Dođem ili podđem njena me suza prati
Tu veliku ljubav pruža samo mati
Kada majka kaže: Ti si moja sreća
Postoji li koja reč i lepša i veća

ŽELJE

Deca iz grada Budve
Žele bele snežne grudve
A deca iz rudarskog Bora
Barem jezerce plavog mora

Oduvek je to u svetu tako
Želiš ono što trenutno nemaš
Zadovoljiti sve želje nije lako
Al uvek možeš lepo da sanjaš

DOK DEDI ČITAM JUNAČKE PESME

Junačku pesmu moj deda voli svaku,
Al' najviše onu o Kraljević Marku.
Dok Marko Musu za perčin vuče -
I moj deda k'o da ga sa njim tuče.

Odjednom poskoči, hukće, lulu puši,
Ko sabljom maše, dok nešto ne sruši.
Baka mu se čudi, mrmlja, tiho krsti...
- Ćuti, stara! – deda će – Daj ne brsti.

Deda se u sve to tako jako uživi,
Hoće tišinu, svi su mu nešto krivi.
Kad Marko na kraju pobedi Musu,
Kao da mu deda smače glavu rusu.

LETO NA MORU

Šta to u moru Ana i Stefan traže
Trčeći duž tople peščane plaže?

To oni tamo gde barčice plove,
Hoće ribice rukama da love.

Pršte kaplje vode, sunca, pene
Skrivaju se ribice među stene.

Koliko sete ispuni njihove oči,
Kada ribica iz dlanova iskoči.

Trajaće ova igra celog toplog leta,
Kad počne škola – doploviće seta.

ŠTA SAM VIDEO U PARKU

Video sam leptira gde se smeje,
Video pčelu – sred cvetne leje,
Video pticu – peva u zraku,
Video radost i leto u parku.

Video devojčicu s cvetom u kosi,
Video gde buba na dlanu nosi.
Video brezu u belom vezu,
Video sunce ko zlatnu lepezu.

TRI LEPTIRA I ZRNO GRAŠKA

Tri leptira, tri šarena nestaška,
Lepršali nad zrnom graška.

Prvi reče: Gle, kakav je ovo stvor,
Gde su mu vrata, gde čarobni otvor?

Drugi doda: Nema ni oči, niti ruke,
Toliko je malen, poneću ga bez muke.

Treći viknu: Pa ovaj samo čuti,
Njegova me mirnoća već pomalo ljuti.

Grašak u travi nikuda ne miče,
Ne mareći za družinu što viče.

MIŠKICA I MIŠKIĆ

U plastu sena na sred cvetne njive
Mišonja Mišica i Miškić srećno žive

U susednom zamku od kadulje i sleza
Živi prelepa Miškica princeza

Mišonja otac zvani Dugi Brk
Svakog se jutra da u ludi trk

Mišica mama mirna tiha žena
Ne napušta kuću od žutog sena

Miškić sinak poslušna brza skoka
Stalno se igra kraj zamka i potoka

I čujte tajnu šapnuću vam je krišom
Miškić se zaljubio sav okupan kišom

Mokar mu je repić sve do kasna mraka
Dok princezu Miškicu čeka ispod maka

Velika se ljubav rodila kraj vode
Kud hodaju čaplje i opasne rode

Traje lepa ljubav tokom celog leta
Na livadi šarenoj carstvu mišjeg sveta

ŽIRAFU U KINU

Zamislite samo kako je to divno,
Kada žirafa ode u kino,
Pa onako iz zadnjeg reda,
Uzbuđljivo slike prerije gleda.

Dugovrata lepotica nikome ne smeta
Dok joj pogled platnom šeta.
Al' u duši joj tuga biva sve jača,
Kao i sama prerijom da korača.

Pa i nakon nekoliko sati -
Žirafa i dalje sanjari i pati.
Promiču još dugo slike, ta čarobna varka
Dok ona tuguje u krugu ZOO parka.

LAKI

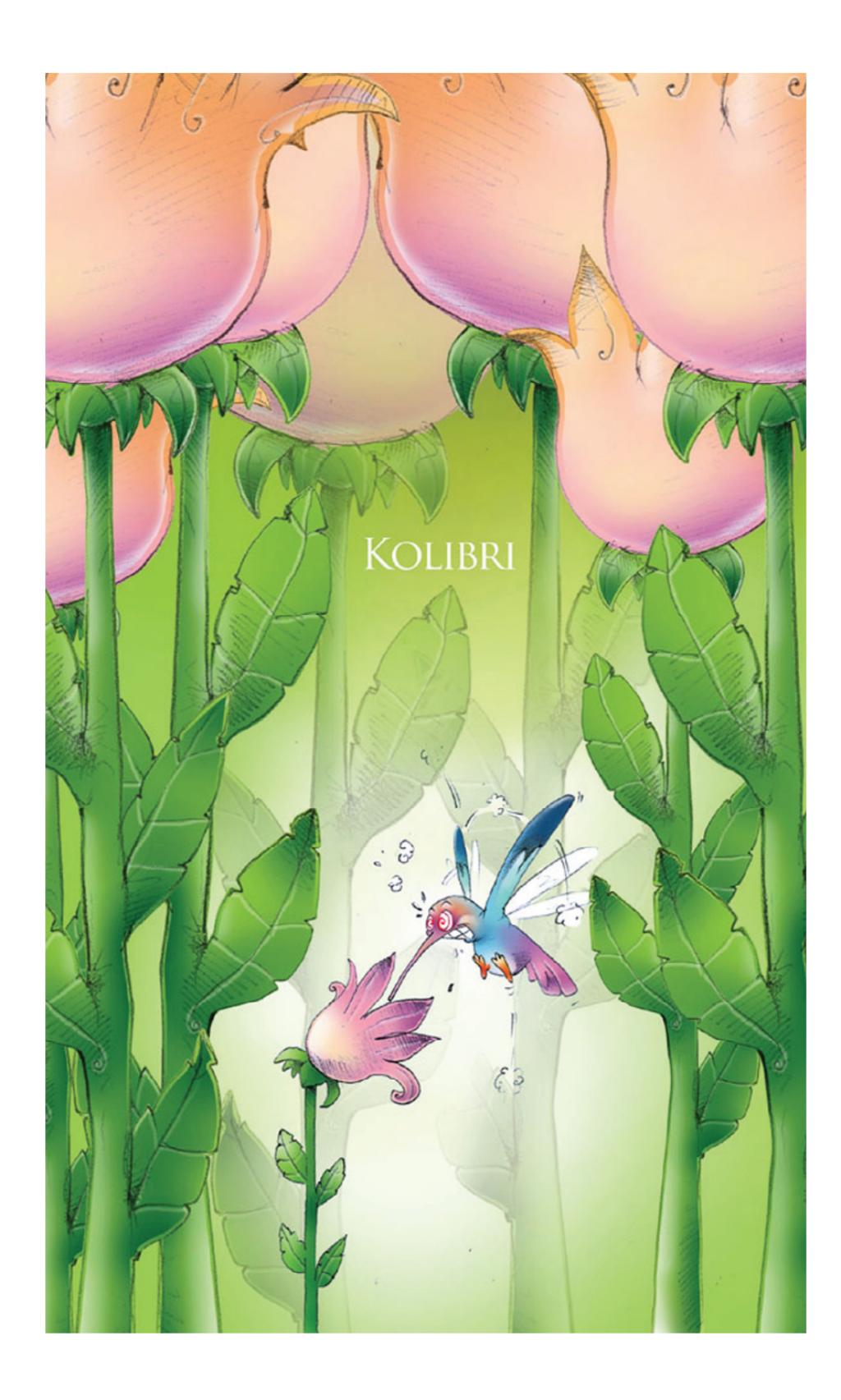
Kad dođe u našu kuću beše kao klupko,
Čupavozlatno, drago, nestašno i ljupko.
Ne pozdravi ni s dobar dan, niti zdrav'
Od svega što čusmo beše samo – Av!

Od jutra do naveče jurio je dan svaki,
Postade miljenik svih i dobi ime Laki.
Rastao brzo: duga dlaka, rep, lepe uši,
Bivao sve veći, drag, dobričina u duši.

Ni primetio nisam kad presta biti štene,
Ko koga više voli: ja njega ili on mene?
Ta velika ljubav meriti se ne može,
Jednostavno mi se zavuče ispod kože.

Godine, dani, časovi sreće, sete ili tuge,
Zajedno prevalismo staze teške i duge.
I uvek, u svakoj prilici u stvari,
Bez ostatka, Laki i ja najbolji smo drugari.

Često primetim kako me prate ta dva oka
I shvatim koliko je ta ljubav velika i široka.
Kad bi ova sreća mogla večno trajati
I ja bih mom Lakiju pomogao lajati.

KOLIBRI

IMENA

E, deco, deco, baš su zezanti
Oni što slonove zovu elefanti

Slično bi bilo kad bi malo slonče
Umesto njegovim imenom nazvali lonče

LOVRANSKI KESTEN

Stari kesten iz Lovrana
Ostao je golih grana

I njegova bujna kruna
Ostala je bez maruna*

Tik kraj mora snena plava
Do proleća kesten spava

Na ulici jesen, veče
Miriše kesten dok se peče

U prolećna jutra čista
On će prvi da prolista

* *maruni, kesteni*

MAČKA

Mačka je pretrčala ulicu i
Vešto za pohvalu svaku
Izbegla auto za dlaku

Ova mačka će i dalje
Da prede
Da jede
Da sanja
Miševe ganja

A nama drago

DUGONOGE ŽDERONJE

(*Dopunjalka*)

Sred rita, blata, mulja i vode,
Gacaju, šljapkaju dunoge

Beže, skaču, al' sve je džabe,
U rodinom kljunu nestaju

Usred šaši, trske i gliba,
Završi i poneka jadna

A ispod vrbe gde caruje mrak
U njenom kljunu završi i ...

Kad nema žaba i riba iz vira
Jede sve odreda i ne

(*rode, žabe, riba, rak, bira*)

VEČE PRED KIŠU

(*Dopunjalka*)

U bašti, u travi
Ljubičica se

Ispod strehe, strma krova
Niče lastina kućica

U potoku kraj tarabe
Kre-kre! Čuju se

Britko munja nebo seče,
Odlazi dan, dolazi

Grmi, seva sve se njiše
Bež' u kuću, eto

(*plavi, nova, žabe, veče, kiše*)

MEDO I PČELE

(*Dopunjalka*)

Medo, medo, nije red
Pojeo si sav naš ...

Kad bi samo malo htele
Da te bocnu vredne

Bolje lezi potrbuške
Slatko jedi zrele

U granama nešto šuška
Bup! Na nos pade medi

(*med, pčele, kruške, kruška*)

KOLIBRI

Kolibri je najmanja od svih ptica
I čarobni princ mirisnih latica
Pogledaj njegov let i vešte skokove
Dok treperi i ispija cvetne sokove

Uvek se pitam ko to malo čudo stvori
I dok stalno leti kako se ne umori
Sićušno živo telo i dugi tanki kljun
Ne znaš ko je lepše obojen on ili žbun

Njegov su zavičaj daleki bujni tropi
Šteta što ne živi i kod nas u Evropi
Mogle bi u vrtu naše bujne ruže
Da mu budu kuća da mu sreću pruže

MALI I ODRASLI

Sve dok smo mali i kratkih gaća,
Niko od odraslih nas ne shvaća.

Oduvek samo odrasli žare i pale,
A niko ne zarezuje i nas male.

Oprostite, odrasli, a šta to fali
I nama što smo musavi i mali?

I mi bismo hteli, ustvari, Stari,
Da i za naše mišljenje neko mari.

Nije valjda da od kad je veka,
Niko nije za malog čoveka?

Navalimo na voće, vitamine, špinat,
Porastimo brzo odraslima za inat.

KRAVA ČUDNA SPRAVA

Ova sprava zove se krava
Savršena je i bez ikakve greške
Pravi mleko od zelenih trava
A to su zadaće veoma teške

Trava zelena a mleko belo
Ko neslana šala iz neke priče
Šta radi ta spravica vreme celo
Pa pase a ponekad bogme i riče

Postoje mnoge sprave i mašine
Naprosto da čovek može da bira
Al nigde nema spravice tako fine
Koja može da proizvede kačicu sira

Odnekud tamo sasvim iz daleka
Sa zelenih livada i malenih sela
Ta spravica proizvede tone mleka
Zbog toga joj hvala za velika dela

Izvodi iz recenzija

U dobu pune zrelosti Đurđić je shvatio da vječita mladost poezije izvire iz mladosti srca, iz vječno živih glasova djetinjstva koji, u duši istinskih stvaralaca, nikada ne gube intenzitet niti čarovitost "nevinih riječi". Ali, autor "Žirafe" nije se oslanjao na imaginarni podsticaj, radoznalost novog iskustva već je, očito, dosta čitao, gledao i slušao, domišljao u kom tonalitetu će njegova "dječja" melodija zazučati najupečatljivije. Kao prvo, on je shvatio da pjesma za najmlađe mora da bude slobodna i nepredvidljiva, oslobođena pametovanja, nestaćna, razigrana i neobična, da treba da podstiče radoznalost, da očima čudenja zaviri u prostore neviđnog svijeta ili da kroz ključanicu viri u nedosegnuto vrijeme budućnosti. Slijedeći to saznanje Đurđić je svoju zbirku komponovao iz dvije vrste motivskog materijala: pjesme zoo i intimnog zvuka koje je redao po slojevima, čineći od "Žirafe Žeraldine" slatku lirsku tortu.

Prof. dr Zorica Turjačanin

U ispisivanju zbirke Žirafa Žeraldina, Jovici Đurđiću, mlađoj čitalačkoj publici (kao i odrasloj, uostalom) dobro poznatom autoru, pošlo je za perom da osjeti tanane treptaje dječje duše, da zajedno s djevojčicama i mališanima radoznalim i začuđenim pogledom posmatra sve ono što je oko nas i što vidimo ili, možda, ne vidimo, ali duboko proživiljavamo i osjećamo, pa da sve to onda nemametljivo disciplinovanim stihom ispriča na jednostavan način, baš onako da mladi čitalac pomisli kako bi to isto i on opjevalo baš tako i nikako drukčije. Najbolje su za djecu one knjige koje bi rado, kao autori, potpisali i oni kojima su namije njene, a ova zbirka Đurđićevih pjesma svakim daram i stihom teži tome, i uspijeva, da bude takva.

Ranko Pavlović

SADRŽAJ

ŽIRAFА ŽERALDINA

- Žirafa Žeraldina /7
Puž turista /8
Bijela pčela /9
Hipopotam /10
Krokodil /11
Ostrvo Porto Santo /12
Panonsko more u Derventi /13
Verovali ili ne /14
Zec i strašilo /15
Morski vuk /16

LJUBAVNI PRVACI

- Proleće i prve reči ljubavi /19
Ana i pahuljice /20
Ljubavna /21
Princeze i dečak /22
Ljubavni prvaci /23
Škola i Ana /24
Raspored u đačke klupe /25
Samo lepe Ane nek' rađaju majke /26
Naša Francuskinja /27
Sve ti u srcu nešto vruće /28
Dečak meni sličan /29
Devojčice /30
Anutak /31
Anina balska haljina /32

OSTRVO KOJE NE POSTOJI

- Ostrvo koje ne postoji ili Alonso Pospanko /35
Godišnji odmor /37
Mravac koji nije voleo raditi /38
Miševi u vikendici /39

Mali Rista /40
Lava se ne bojim /41
Karađorđe /42
Nikola Tesla /43
Siniša, prvak junačina /44
Dječiji pesnik / 45
Novi kralj /46
Hrabrost /47
Bakuta na putu /48

DEDINI BRKOVI

Aleksa /51
Deda u fotelji /52
Tućem dedu /53
Brkovi /54
Zima bez snega /55
Majka /56
Želje /57
Dok dedi čitam junačke pesme /58
Leto na moru /59
Šta sam video u parku /60
Tri leptira i zrno graška /61
Miškica i Miškić /62
Žirafa u kinu /63
Laki /64

KOLIBRI

Imena /67
Lovranski kesten /68
Mačka /69
Dugonoge žderonje /70
Veče pred kišu /71
Medo i pčele /72
Kolibri /73
Mali i odrasli /74
Krava čudna sprava /75

Izvodi iz recenzija /76

Jovica Đurđić
ŽIRAFĂ ŽERALDINA

Izdavač
Izdavačka kuća "Ars Poetica"
Beograd, Mite Rakića 12
pozija@mac.com

Ilustrovaо
Kosta Zdravković

Za izdavača
Nebojša Narić

Urednik
Siniša Narić

Grafički dizajn
Mirko Mrkić Ostroški

Lektura i korektura
Anita Svetić

Kompjutorska priprema
Mihailo Nešić

Tiraž
1000 primeraka

Štampa
Interpress 1847

